

[C. J. F. Sven.]

unddrage dem Hjelpekassehjælp, fuldkommen urigtig. Jeg sidder ikke i Hjelpekassen og har aldrig været med til at nægte den frederigsbergske Hjelpekasse de Midler, Kassen selv ønskede. Jeg ved godt, at det ærede Medlem Hr. Einer Jensen vil løbe rundt og gøre gældende, at Fattigudgifterne og Antallet af fattigunderstøttede paa Frederiksberg er steget ganske kolossalt; men disse Udtalelser er jo ikke rigtige, blandt andet er der det pikante ved det, at naar det ærede Medlem nævner Tal paa de fattigunderstøttede, nævner han kun Tilgangen, men regner aldrig med Afgangen.

Krag: For at imødekomme Formandens Henstilling skal jeg afstaa fra at følge den højtærede Socialminister i hans Gennemgang af de forskellige Grunde, der i Betænkningen er angivet af Venstres Medlemmer i Udvalget for vort Standpunkt til Lovforslaget; der kunde ellers fremføres adskilligt, idet jeg synes, at den Undersøgelse, den højtærede Minister indlod sig paa, var usædvanligt svagt funderet.

Den højtærede Minister vilde forklare os, hvorfor han havde fremsat et Lovforslag af netop den Karakter, som det foreliggende har, altsaa i Modstæning til det Lovforslag, Socialdemokratiet indbragte i dette høje Ting i Samlingen 1927—28. Et Øjeblik syntes det, som om den højtærede Minister gik ud fra, at jeg var ubekendt med den Betænkning, som Venstre-Mindretallet afgav i Anledning af dette Lovforslag i Januar 1928, men denne Betænkning er jeg og var jeg selvfølgelig særdeles velbekendt med; jeg undlader ikke at sætte mig ind i skriftlige Udarbejdelser, som foreligger til Lovforslag, der angaar mig, en saadan Undladelse overlader jeg til prominente Medlemmer af det socialdemokratiske Ministerium.

Den højtærede Minister kan i vor Stilling i Januar 1928 aldeles ikke finde nogen Begrundelse for det her foreliggende Lovforslag; thi det, vi siger i denne Betænkning, er, at vi ikke vil være med til en Nyordning af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, bygget paa det rene Understøttelsesprincip, selv om det hviler paa faste Takster, og vi har i vore Bemærkninger nu sagt, at vi heller ikke vil være med til dette rene Understøttelsesprincip ad de Veje, den højtærede Minister her har søgt at følge, idet vi mener, at skal man videre paa dette Omraade, end den gældende Arbejdsløshedslovgivning allerede

giver Anvisning paa, maa det være paa Grundlag af en videre Udbygning af Principet: Hjælp til Selvhjælp. Det er vor Stilling nu, og det var vor Stilling da, saa den højtærede Minister kan ikke i vor Betænkning af Januar 1928 søge nogen Støtte for det meget lidet gennemtænkte Lovforslag, han her har fremsat.

Den højtærede Minister siger til mig, at man jo ikke kan vente Resultater af et Arbejde, som man optager nu for Oprettelse af Krisekasser; han siger, at han ikke forstaa, hvorfor en Lovgivning som den, han her har stillet Forslag om, skulde betyde en Hindring for, at et saadant Arbejde kan lykkes. Det sidste har jeg, da jeg havde Ordet første Gang her ved tredie Behandling, udførligt redegjort for, og jeg henviser den højtærede Minister til at gennemlæse denne Redegørelse, saa ved jeg, han vil være i Besiddelse af fuld Forstaaelse.

Den højtærede Minister spørger, hvorfor man skulde kunne vente Resultater af et Arbejde for Krisekasser. Jeg mener, at det skulde man kunne vente, hvis man kunde komme overens om at yde en betydeligere Støtte til Krisekasserne end den, der blev tilbudt disse Kasser i Henhold til Loven af 4. April 1928. Det er muligt, at vi tør gaa et Skridt videre paa nærværende Tidspunkt, da Arbejdsløsheden ligger saa væsentligt lavere, end Tilfældet var for 1½ Aar siden og Bevægelsesfriheden overfor Arbejdsløshedsfonden derfor er væsentlig større, selv om jeg vedvarende er af den Opfattelse, at det vilde være en daarlig Gerning at vove sig saa vidt ud i en Hjelpe-lovgivning, af Følgen vilde blive, at vi tømt den Fond, der til syvende og sidst kan blive i høj Grad tiltrængt i kommende Krisetider.

Den højtærede Minister mener, at jeg har fremsat en Insinuation overfor Arbejdsdirektoratet, naar jeg siger, at Ministeriet er kommet til det Resultat i Bemærkningerne til Lovforslaget, at 2 og 2 er 3, og har overladt Arbejdsdirektoratet at føre Beviset for denne Aritmetik's Rigtighed.

Maa jeg sige til den højtærede Minister, at det kunde aldrig falde mig ind at fremsætte Antydninger og Insinuationer, heller ikke overfor den højtærede Minister personlig. Hvis jeg vilde beskæftige mig med et Lovforslag af den Karakter som det foreliggende — det var ganske vist utænkligt, det kunde aldrig falde mig ind at indlade mig derpaa —, men hvis jeg endelig gjorde det, vilde jeg selvfølgelig tilskrive Arbejdsdirektoratet officielt med Anmodning om at